

žení zaměstnance . . . do výslužby se zastaví plat posledním dnem měsíce, v němž zaměstnanec, byv o svém přeložení dekretem zpraven, byl činné služby zproštěn. Předpokládá se tu tedy, že důsledky, jež jsou spojeny po stránce platové s pensionováním zaměstnancovým, nastávají vždy teprve poté, kdy zaměstnanec byl v dekretu, jímž byl přeložen do výslužby, vyrozuměn, z čehož plyne závěr, že pensionování nemůže býti provedeno s platností dřívější nežli ode dne, kdy zaměstnanec byl vyrozuměn o dekretu pensionovacím. V principu má proto stížnost, pokud namítá, že pensionování provedené se zpětnou platností je nezákonné, pravdu (srov. též Boh. A 4002/24).

Žal. úřad hájí své stanovisko v odvodním spise tím, že ze žádosti opatrovníka Josefa Sch. ml., kterou se opatrovník domáhal jeho pensionování a vyměření pense, mohlo min. spravedlnosti míti zato, že se touto žádostí dodatečně nahrazuje resignační prohlášení Josefa Sch. ml. z 3. března 1927. Zajisté že by bylo nutno souhlasiti s názorem, projeveným takto v odvodním spise, že nemůže nastati porušení subjektivních práv Josefa Sch. tím, že byl pensionován s platností ex tunc, kdyby byl jeho opatrovník žádal o jeho pensionování k určitému dřívějšímu datu. Než soud nemohl shledati, že žádost z 27. února 1930, jež došla nař. rozhodnutím svého vyřízení, obsahovala podobný petit. St-I v ní arci prohlašoval resignační prohlášení svého syna z 3. března 1927 za důsledek jeho duševní choroby, avšak nedal ve svém nároku na pensionování svého syna a vyměření pense pro něho, který v žádosti uplatnil, ani v nejmenším najevo, že se domáhá pensionování k určitému dni před podáním své žádosti. Ale pak mohl žal. úřad podle toho, co bylo výše uvedeno, syna st-lova pensionovati jen ex nunc; provedl-li toto pensionování se zpětnou platností, dopustil se nezákonnosti, pro kterou musilo býti nař. rozhodnutí ve výroku, jímž byl syn st-lův přeložen na dočasný odpočinek od 3. března 1927, zrušeno podle § 7 zákona o nss č. 164/1937 Sb. Tím ovšem ztrácí půdu také výrok o výměře pense st-lova syna, neboť změna data jeho pensionování je zajisté způsobilá přivoditi změnu jeho pensijní základny. Musí tedy stížnost i v této své námitce býti uznána důvodnou.

Naproti tomu, pokud st-I dovozuje také nárok svého syna na aktivní požitky od 1. dubna 1927 do doby pensionování a na připočtení 10 let do pense podle § 62 služ. pragm., slušelo dáti za pravdu odvodnímu spisu žal. úřadu, který upozorňuje, že nároky ty st-I ve své žádosti na úřad vznesené neuplatnil. Pak ovšem nemělo vůbec min. spravedlnosti žádný podnět k tomu, aby se těmito návrhy zabývalo, a jsou tedy námitky stížnosti, v řízení správním neuplatněné, vzhledem k § 5 zákona o nss č. 164/1937 Sb. nepřijatelné.

Č. 12.980.

Chudinství. — Zdravotnictví: * Ustanovení §§ 28 a 29 domovského zákona č. 105/1863 ř. z. o regresním nároku obce pobytu vůči obci domovské na náhradu nákladu na chudého příslušníka této

obce nebyla derogována pozdějšími zdravotními zákony (v konkr. případě č. 68/1870 ř. z., č. 28/1884 z. z. mor., č. 98/1909 z. z. mor., č. 332/1920 Sb. a č. 236/1922 Sb.).

(Nález z 16. září 1937 č. 20.438/34.)

V ě c: Město Moravská Ostrava proti rozh. okr. úřadu v Moravské Ostravě z 12. února 1934 o úhradě nákladu za pomoc chudým rodičkám.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Když obec Mor. Ostrava odmítla výměrem městské rady z 28. února 1931 nahraditi obci Frývaldovu částku 170 Kč, vynaloženou za pomoc chudé rodičce Marii Z., příslušné do Mor. Ostravy, obrátila se obec Frývaldov na okr. úřad v Mor. Ostravě se žádostí, aby ve smyslu §§ 22 a 28 dom. zákona bylo zaplacení sporné částky městu Mor. Ostravě uloženo.

Ve vyjádření, k němuž byla obec Mor. Ostrava okr. úřadem vy-
zvána, uplatnila tato obec, že stav vytvořený dom. zákonem, byl změněn již říšským zdravotním zákonem z r. 1870 a zem. zákonem č. 28/1884 a 127/1886, jakož i zem. zákonem č. 98/1909 v ten smysl, že poskytovati pomoc chudým rodičkám přísluší obci v oboru její zdravotní policie bez ohledu na domovské právo. Tento stav nebyl změněn zákony č. 332/1920 a 236/1922 Sb.

Okr. úřad nař. rozhodnutím uložil obci Mor. Ostravě zaplacení sporné částky 170 Kč v podstatě proto, že obec domovská je náhradou vůči obci pobytu povinna podle §§ 28 a 29 dom. zákona č. 105/1863 ř. z., jehož ustanovení nebyla dotčena zákonem č. 236/1922 Sb.

Proti tomuto rozhodnutí, jež je podle čl. 8 odst. 3 zákona č. 125/1927 Sb. konečné, stěžuje si obec Mor. Ostrava, namítajíc, že podle § 3 b) říšského zdravotního zákona č. 68/1870 ř. z. a §§ 12 a 18 zákona č. 28/1884 z. z. mor., jakož i podle §§ 1, 12 a 29 zákona č. 98/1909 z. z. mor. nese náklady, týkající se zdravotní péče o chudé, zdravotní obec, v níž chudý pobývá, nikoliv obec domovská. Tento stav zůstal zachován zákony č. 332/1920 Sb. a 236/1922 Sb. s jedinou výjimkou, že náhrada za desinfekční prostředky podle § 17 č. 4 zákona č. 236/1922 Sb. jde mimo jiné též na účet obcí domovských. Stížnost, citujíc zmíněné zdravotní zákony a uznávajíc, že podle dom. zákona č. 105/1863 ř. z. je péče o nemocné chudé věcí obcí domovských, resp. na jejich účet obcí pobytu, chce patrně dovoditi, že cit. zdravotními zákony jakožto normami pozdějšími změněny byly předpisy dom. zákona. Žal. úřad, vysloviv, že §§ 28 a 29 dom. zákona byly v době zákona č. 236/1922 i po jeho vydání »platnými chudinskými předpisy«, stojí naproti tomu na stanovisku, že zásady dom. zákona nebyly dotčeny pozdějšími zákony zdravotními, i když tuto argumentaci blíže nerozvádí. Stanovisko žal. úřadu jest uznati za správné, neboť otázku, kdo je povinen nésti náklady zaopatření chudých nemocných, zdravotní zákony výše citované nikde neřeší, nepovažující ji za otázku zdravotnickou a omezující se pouze na normy rázu zdravotního. V otázce, kdo je po-

vinen nésti náklady na zaopatření chudých nemocných, počítají tyto zákony se stavem vytvořeným zákonem domovským. Z tohoto stanoviska vychází celá dosavadní judikatura, shledávající vždy normu o financování zdravotní péče o chudé v zákonu domovském, příp. ve speciálním zákonu chudinském (srov. Boh. 7009/28, 9252/31).

Č. 12. 981.

Zaměstnanci veřejní. — Řízení správní: * Pensionování z moci úřední úředníka okresního nebo zemského úřadu 3. platové stupnice nepřísluší vzhledem k ustanovení § 7 odst. 2 org. zákona č. 125/1927 Sb. zemskému presidentovi.

(Nález ze 17. září 1937 č. 1356/35-5.)

V ě c: Ing. Stanislav S. v Praze proti rozh. min. zemědělství v Praze z 18. prosince 1934 (za žal. úřad odborový rada Dr. Josef Hříbek) o přeložení do výslužby.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á.

D ů v o d y: Podáním na zem. úřad v Praze z 27. října 1934 sdělil st-l, vrchní zemědělský rada u zem. úřadu, že byl osobně vyzván zem. přednostou technické služby, aby podal žádost o své pensionování, a žádal, aby pensionování jeho bylo zdrženo až do efektivního dosloužení, resp. alespoň do 30. června 1935, při čemž poukazyval na to, že převodem ze zem. služby do služby státní byl poškozen, že 35 let služby by vykazoval jen se započtením válečných půlletí, což by však znamenalo jenom další jeho poškození.

Výměrem zem. úřadu v Praze z 24. listopadu 1934 bylo st-li oznámeno, že min. zemědělství uložilo zem. úřadu, aby provedl st-lovo pensionování podle § 82 služ. pragmatiky, pročež zem. president zamýšlí vzhledem k tomu, že st-l překročil 60 let a má s připočtením válečných půlletí nárok na výslužné, navrhnouti min. zemědělství st-lovo přeložení na trvalý odpočinek z moci úřední podle § 80 odst. 2 služ. pragm.; zároveň bylo připojeno poučení, že proti tomuto zamýšlenému opatření může st-l podati u zem. úřadu své námítky.

St-l podal v zákonné lhůtě u zem. úřadu námítky. Nař. rozhodnutím byly tyto námítky zamítnuty pro bezdůvodnost, ježto st-l dnem 11. září 1934 dovršil 60 let a má s připočtením jednorocní služby vojenské a 5 válečných půlletí podle zákona č. 457/1919 Sb. ke dni 31. prosince 1934 okrouhle 38 let započitatelné služební doby pro výměru výslužného a tím nárok na plné výslužné. Zároveň byl tímž rozhodnutím ministra zemědělství st-l přeložen z moci úřední na trvalý odpočinek podle § 80 odst. 2 služ. pragm. Zem. president, intimuje st-li toto rozhodnutí, zprostil ho služby dnem 31. prosince 1934 a zastavil tímž dnem jeho služební platy, při čemž podotkl, že o výměře odpočívacích platů dojde se st-li zvláštního vyřízení.